

NƠI ĐANG VỠ

Dưới buổi sáng đang vỡ ra những bình yên cũ. Tôi chỉ biết nhìn vào nơi tròn trĩnh rất nhỏ của hạt sương còn trĩu trĩu trên lá trên say sưa xanh bờ cỏ, chúng nằm đó tựa trên mặt đất, như những tâm hồn trong veo nhỏ bé có lẽ chỉ có chúng còn chưa hết hoảng về sự mong manh của vòng tròn vững chãi mà chúng đang gói đầu, cái buổi sáng chúng tưởng chỉ có ánh nắng mặt trời, ... Nơi ai đó vừa uống ly cà phê cuối cùng, vừa soi gương chưa kịp một nụ cười, chưa kịp một lời chào từ biệt, ... nơi ai đó vừa ngã xuống với hình ảnh khiếp đảm của lửa, vừa nháy ra ngoài trong chớp mắt vô tận của cái rơi... Hình dung ra ngàn ngàn cái cuối cùng tro bụi như thế, thốt nhiên chỉ muốn thu mình hết sức có thể để càng nhỏ càng tốt, không gian tôi để mắt dè chừng, khoảng cách tôi để dằng tay vệ... nhưng nỗi sợ này nó không đến từ phía trước, nó không rình ở phía sau, phía bên cạnh, nó vỡ ra từ bên trong thân thể.

nguyễn thị khánh minh